

Sygn. akt: I C 856/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Elwira Stopińska

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2018 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. N.

przeciwko B. O.

o zapłatę

1.Zasądza od pozwanego B. O. na rzecz powoda K. N. kwotę 11.514 zł (jedenaście tysięcy pięćset czternaście złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 09.05.2018r do dnia zapłaty.

2.Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

3.Zasądza od pozwanego B. O. na rzecz powoda K. N. kwotę 3.643 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Alina Kowalewska

S.. akt I C856/18

UZASADNIENIE

Powód K. N. domagał się zasądzenia od pozwanego B. O. kwoty 12.353,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 10.764zł od 13.04.2018r. i od kwoty 1.589,24zł od dnia wniesienia pozwu oraz kosztów procesu wskazując w uzasadnieniu pozwu, że 25.04.2015r. pożyczył pozwanemu kwotę 20.000 koron duńskich, które pozwany zobowiązał się zwrócić do lipca 2015r. Pomimo wezwań pozwany pożyczki nie zwrócił.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19.05.2018r. Sąd nakazał pozwanemu B. O. aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 12.353,24 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 10.764,00 zł od 13.04.2018r. i od kwoty 1.589,24 zł od 09.05.2018r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.492,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany B. O. wniósł o oddalenie powództwa. Wyjaśnił, że mieszkał i pracował wraz z powodem w Danii. Nie zaciągnął jednak u powoda pożyczki w kwocie 20.000 koron. Pożyczył natomiast drobne kwoty na bieżące wydatki, które szybko zwracał. Powód w dniu 25.04.2015r. pobił pozwanego i przykładając nóż do gardła wymusił podpisanie oświadczenia o udzieleniu pożyczki. Pozwany zgłosił zarzut nieważności oświadczenia woli

z 25.04.2015r. Wyjaśnił także, iż powód nieustannie nęka go i zastrasza wobec czego nie upłynął roczny termin do złożenia oświadczenia w trybie art. 88 par. 2 kc.

W toku postępowania powód sprecyzował swoje roszczenie oświadczając, że domaga się zwrotu 20.000 koron duńskich według aktualnego kursu w stosunku do złotego.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód K. N. i pozwany B. O. w 2015 roku przebywali w Danii. Pozwany pojechał tam do pracy na zaproszenie powoda, który przebywał w Danii już w okresie wcześniejszym. Pobyt pozwanego przypada na okres od końca kwietnia 2015 roku do lipca 2015 roku. Pozwany otrzymał na wyjazd do Danii pożyczkę od powoda, a nadto przebywając w Danii korzystał z zakwaterowania w miejscu zamieszkania powoda. Powód ponadto pożyczał pozwanemu pieniądze na wydatki związane z utrzymaniem. W dniu 25.04.2015r. powód pożyczył pozwanemu kwotę 20.000 koron, które pozwany zobowiązał się zwrócić do końca lipca 2015 roku. Fakt udzielenia pożyczki został potwierdzony przez pozwanego pisemnym oświadczeniem podpisanym własnoręcznie przez strony (**dowód: potwierdzona za zgodność z oryginałem kserokopia oświadczenia z dnia 25.04.2015r. k. 8**). Pozwany nie zwrócił pożyczonych pieniędzy. W dniu 12.04.2018r. powód działając za pośrednictwem spółki z o. o. (...) - windykacja w S. został wezwany do zwrotu należności wraz z odsetkami. Nie uiścił należności w wyznaczonym terminie (**dowód: wezwanie do zapłaty k.7**).

Sąd zważył co następuje:

Poza sporem jest, że strony od końca kwietnia 2015r do lipca 2015r. przebywały w Danii. Poza sporem jest również, że pozwany wyjechał do Danii nie mając pieniędzy. Zarówno koszty wyjazdu jak i w pierwszym okresie pobytu za granicą finansował powód. Pozwany miał zaległe zobowiązania pożyczkowe w firmie (...). Taka sytuacja uzasadniała poszukiwanie możliwości uzyskania pożyczki. W ocenie sądu w tych okolicznościach wiarygodne są twierdzenia powoda, że w kwietniu pożyczył pozwanemu 20.000 koron duńskich. Fakt ten pozwany potwierdził spisując własnoręcznie oświadczenie o udzieleniu pożyczki 20.000zł koron duńskich i zobowiązując się do zwrotu tych pieniędzy do końca lipca 2015r.

Twierdzenia o wymuszeniu przez powoda podpisania oświadczenia nie zostały przez pozwanego udowodnione. Wprawdzie przesłuchana w charakterze świadka K. Z. zeznała, że pozwany na bieżąco relacjonował jej konflikt z powodem podczas pobytu w Danii, w tym również mówił o rozliczeniach finansowych a także o wymuszeniu na nim podpisania oświadczenia o udzieleniu pożyczki i zastraszaniu zarówno w Danii jak i w Polsce to jednak zeznania te sąd musiał potraktować z dużą dozą ostrożności. Świadek K. Z. pozostawała bowiem w związku z B. O. i w tej sytuacji jej ocena zdarzeń może być bardzo subiektywna. Zeznania świadka K. Z. należy też ocenić w kontekście zachowania pozwanego, który po przyjeździe z Danii przez okres 3 lat nie podjął żadnych kroków zmierzających do uwolnienia się od skutków „wymuszonego” oświadczenia o zaciągnięciu pożyczki. Pozwany nie przedstawił żadnych innych dowodów, które potwierdzałyby, że jego stosunki z powodem były napięte, że powód przejawiał w stosunku do niego agresję i podejmował próby zastraszania nawet już po powrocie pozwanego do kraju. W tej sytuacji Sąd nie ma podstaw by dokonać ustaleń zgodnych z twierdzeniami pozwanego, w tym również przyjąć, że pozwany skutecznie uchylił się od skutków złożonego oświadczenia o zaciągnięciu pożyczki w trybie art. 88 § 1 kodeksu cywilnego.

Natomiast sąd dysponuje niezakwestionowanym skutecznie przez pozwanego oświadczeniem o udzieleniu mu pożyczki.

Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Sąd mając na względzie przedłożony w sprawie dokument potwierdzający zawarcie umowy uznał, że powód skutecznie wykazał istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem oraz jej wysokość. Przedłożył bowiem dowody potwierdzające,

iż pozwany zobowiązał się do zwrotu udzielonej pożyczki, a następnie nie wywiązał się z warunków umowy. Natomiast pozwany mimo, że w sprzeczności od nakazu zapłaty zakwestionował fakt zawarcia umowy, to nie przedstawił przekonujących dowodów na tę okoliczność, do czego był zobowiązany na mocy art. 232 k.p.c. Ciężył na nim w tym zakresie ciężar dowodu zgodnie z treścią art. 6 k.c. Żądanie powoda dotyczyło zwrotu przedmiotu pożyczki w przeliczeniu na PLN.

Roszczenie to znajduje uzasadnienie w treści art. 358 § 1 kodeksu cywilnego, który mówi że jeżeli przedmiotem zobowiązania podlegającego wykonaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia wyłącznie w walucie obcej.

Powód dochodząc zwrotu przedmiotu pożyczki domagał się jej zwrotu w przeliczeniu na walutę polską. Artykuł 358 § 2 kodeksu cywilnego stanowi, że wartość waluty obcej określa się według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank polski z dnia wymagalności roszczenia chyba że ustawa, orzeczenie sądowe lub czynność prawna zastrzega inaczej. W paragrafie 3 artykułu 358 kodeksu cywilnego zastrzeżono, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia w walucie polskiej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia, w którym zapłata jest dokonywana. Mając to na uwadze sąd ustalił, że wartość korony duńskiej w stosunku do złotego na dzień orzekania wynosi 0, (...). W tej sytuacji wartości 20.000 koron duńskich to kwota 11.514,00 zł. Tak więc roszczenie powoda sprecyzowane na rozprawie do zwrotu 20.000 koron duńskich według aktualnego kursu jest uzasadnione do kwoty 11.514,00 zł.

Z uwagi na to, że powód nie złożył wniosku o cofnięcie roszczeń w pozostałym zakresie sąd oddalił roszczenia powoda ponad kwotę 11.514,00 zł i zasądził odsetki od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

O kosztach procesu sąd rozstrzygnął na podstawie art.100 kodeksu postępowania cywilnego dokonując ich rozdzielenia stosunkowo do wysokości uwzględnionego roszczenia. Koszty po stronie powoda stanowi opłata sądowa w kwocie 300zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17zł i wynagrodzenie pełnomocnika 3600zł. i przy uwzględnieniu roszczeń powoda w 93% uzasadnione jest obciążenie pozwanego kwotą 3.643zł.

SSR Alina Kowalewska